Sorin Cerin

ROUA LACRIMILOR DE JAR A IUBIRII INTERZISE

Roua lacrimilor de jar a iubirii interzise / Sorin Cerin

Editura Etnous

ISBN 978-630-313-159-7

ROUA LACRIMILOR DE JAR A IUBIRII INTERZISE

Poeme

SORIN CERIN

Editura Etnous

2025

Coperta I

L'Ange déchu, autor Alexandre Cabanel. Ulei pe pânză -1847

Peisaj cu cabană – pictură de Pieter de Molijn-Ulei pe panou -1629

Operă aflată în domeniul public.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Roua lacrimilor de jar a iubirii interzise / Sorin Cerin. - Braşov : Etnous, 2024
ISBN 978-630-313-159-7
821.135.1

Roua Lacrimilor de Jar a Iubirii Interzise

« Numai în ochii iubirii poți găsi infinitul. »

Sorin Cerin

1. Roua Lacrimilor de Jar a Iubirii Interzise

Deși l-am întrebat pe Dumnezeu de ce te iubesc atât de mult,
atât de dureros
sufletul meu pereche,
pierdut printre ruinele Simțămintelor…?,

Dumnezeu nu mi-a răspuns niciodată,
de ce există Eternitatea focului mistuitor,
al Iubirilor neîmplinite,
care ne topesc Inimile Viselor,
pe rugurile Singurătăților,
clădind cu ele Infernul?

De ce ne căutăm mereu în zadar
printre mormintele Privirilor?,
reci și pline de igrasie ale mulțimilor,
fără a ne mai regăsi vreodată,
în nici una dintre ele,
știind că fiecare zi ne-a devenit un cimitir,
unde ne sunt înmormântate,
Zâmbetele, Cuvintele, Îmbrățișările, Săruturile…

De ce ne sunt arse până și inimile Lacrimilor,
pe rugurile dimineților de jar ale Amintirilor,
înecate în strigătele surde ale Însingurărilor?

De ce Dumnezeu este Iubire, de ce este fericire,

când noi am rămas, atât de multă suferință?

Deși Dumnezeu ne-a văzut ca fiind o singură rouă,
Iubiri interzise de Jar,
de ce ați clădit cu atât de multă râvnă?,
cazinoul Deșertăciunilor,
la care să ne pierdem Viitorul,
jucând fără voia Clipelor noastre,
la ruleta unui Destin de Foc,
care ne incendia în tăcere,
tot ce a mai rămas din noi neaprins,
până când am ars mistuindu-ne,
în necuprinsul unui Amurg,
a cărui Noapte de Cuvinte,
a ajuns să ne picteze pentru totdeauna,
devenind Icoana Suferinței unei Lumi,
unde am rămas captivi,
între culorile de plumb ale Caznelor,
pentru a fi agățați pe pereții reci și insensibili,
ai Catedralelor Iluziilor Vieții și Morții,
tocmai pentru a veni să se roage,
Disperarea,
la Privirile noastre încremenite,
peste care adeseori se așterne sudoarea atâtor Dorințe,
purtate de Pașii Nimănui,
prin genunchii altarelor Absurdului,
în care ne-am înecat,
cu amarul Adevărului Absolut,
care ni se prelinge acum,
rănit și însângerat,
pe fața unei Lacrimi,

despre care niciunul dintre noi nu stiam,
ca este trupul propriului Vis,
cu nume de Iubire.

Deși Dumnezeu a văzut Măreția în roua sufletelor noastre,
Dimineți de Jar,
a Iubirilor Interzise,
strânse în buchete de Singurătăți,
stați înșirate triste și dezamăgite,
pe tarabele murdare ale Deșertăciunilor,
pentru a fi vândute Absurdului,
la preț de Iluzii ale Fericirii,
sculptate în Piatra Amară,
a mormintelor atâtor Respirații fără Adăpost,
în care ne-am înveșmântat Visele,
înfrigurați de iernile fără de sfârșit,
ale Compromisurilor cu Moartea,
care ne-a cumpărat pe nimic Viața,
de la un Destin,
ce-avea patima jocului murdar,
în sângele tot mai plin de vlagă,
ale Suferințelor,
fără ca Nimeni să știe vreodată,
că acestea deveniseră,
trupurile și sufletele Cuvintelor noastre,
pierdute pentru totdeauna,
în frazele de sfârșit de Lume,
ale unui Trecut,
rămas acum pentru totdeauna,
o piatră prețioasă,

în colierul multicolor al Durerii,
prins la gâturile suple,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
care și-l împrumută reciproc unele altora,
pentru a străluci,
pe tărâmurile fără de margini ale Iluziilor Mântuirii,
de noi înșine,
în care am fost încarnați.

Deși Dumnezeu a văzut Simțirea in roua sufletelor noastre,
Amintiri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ați rămas prinse în capcanele Timpului,
ce nu au aparținut niciodată,
Eternității Iubirii din noi,
și ne-ați luat cu voi,
despărțindu-ne într-atât de noi înșine,
încât am devenit doi străini,
părăsiți până și de propriile noastre Suflete,
care își vor căuta trupurile Cuvintelor,
la nesfârșit,
în marea agitată a Întrebărilor,
pentru o singură fărâmă de Eternitate,
a unei Clipe,
în care să ne mai putem îmbrățișa,
pentru ultima dată,
Pasiunea,
prin care respiră azi,
steaua noastră căzătoare.

Deși Dumnezeu a văzut Universul în roua sufletelor noastre,
Promisiuni de Jar,
a Iubirilor Interzise,
mi-ați spus că sunteți Luceafărul de Dimineață,
din Visele Stelelor,
atâtor Priviri,
prin Inimile cărora am trecut,
și că acestea vor bate iarăși,
pentru Sufletele Pasiunilor noastre,
acum fără Adăpost,
în același ritm frenetic și fierbinte,
al primelor Promisiuni,
care ne îmbrățișau într-atât Necuprinsul,
încât simțeam cum Cerul,
este o agrafă prinsă în părul despletit,
al Eternității noastre,
din care am căzut,
mereu adânc, mereu rece și mereu departe,
pentru a ne încarna,
în țărâna trupurilor unor Cimitire de Cuvinte,
printre pașii cărora,
ne mai căutăm și acum,
Adevărul Absolut care eram odată,
undeva-cândva.

Deși Dumnezeu a dorit să existe Întruparea din roua sufletelor noastre,
Sentimente de Jar,
a Iubirilor Interzise,

ați rămas pierdute prin ospiciile Gândurilor,
care ni se zbat încarcerate,
de bătăile surde și lacome,
ale unui Orologiu,
al cărui Timp a ajuns al Nimănui,
cerșind pe la ferestrele Destinelor,
o singură rază de Fericire,
pentru a lumina,
întunericul atâtor pași pierduți,
prin ceața densă și fără de sfârșit,
a unei Lumi a Obsesiilor,
înveșmântate cu Sacrificiile de sine,
ale atâtor rătăciri din Privirile pierdute,
pe străzile fără de nume,
a Șanselor năruite,
ce ne-au fost vândute prin Târgurile de vechituri,
ale Speranțelor fără Adăpost,
cu firimiturile cărora ne hrănim Vanitatea.

Deși Dumnezeu a dorit să existe Gândul din roua sufletelor noastre,
Respirații de Jar,
a Iubirilor Interzise,
mi se pare că dintotdeauna,
strigați surd,
prin venele rătăcite ale Zâmbetelor,
a căror Sânge fierbe clocotind,
pe focul Gândurilor noastre,
răstite de Absurdul,
în brațele căruia ni s-au născut,
atât de multe Vise,

încât ni se părea,
că devenisem cei mai bogați,
din imensitatea Privirilor,
strivite de tălpile de plumb,
ale unei Realități,
pe care o furaseră Iluziile Fericirii,
tocmai pentru noi,
spre a ne feri de Păcatele grele,
ale unui Dumnezeu atât de Străin,
de vlaga trupurilor noastre,
încât am rămas și acum,
încremeniți în aceleași Morminte de Cuvinte,
adânci și întunecate,
în care ni se născuse,
Lumea Vitrinelor sparte,
ale Statuilor Vivante,
în care am fost predestinați să existăm.

Deși Dumnezeu a dorit să existe Clipa din roua sufletelor noastre,
Speranțe de Jar,
a Iubirilor Interzise,
hoațe de Cuvinte dezarticulate și rebele,
n-am să vă întreb de ce ne-ați furat,
veșmintele Clipelor în care am crezut,
ca fiind eternitățile noastre,
pentru a ne arăta goliciunea lor,
atât de străvezie,
de incoloră și de lipsită de gust,
încât am fost nevoiți să alegem un alt Timp,
cu care să ne hrănim Pasiunea,

ce alerga atât de înfometată,
prin venele trupurilor descărnate ale Cuvintelor noastre,
care în cele din urmă ne-au fost tăiate,
în cioburile fără de număr,
a clepsidrei sufletelor noastre sparte,
în care cădeam împreună,
atât de adânc, de surd și de răniți,
încât am realizat că nici măcar,
nu ne născuserăm vreodată,
ca să ne întâlnim pe țărmurile surpate,
în valurile unor Iluzii ale Vieții,
unor Priviri de Speranțe,
ce nici măcar nu ne aparțineau.

Deși Dumnezeu a creat Cerul din roua sufletelor noastre,
Vise de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ardeți Lacrimile Amintirilor,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Gândurilor de plumb,
pe care le purtăm,
pe umerii Inimilor,
ale căror ceasuri abia mai ticăie surd,
prin Destinele noastre,
căzute adânc,
în prăpastiile fără fund,
ale Remușcărilor,
din care niciunul dintre noi,
nu a mai reușit să iasă,
fără a plăti,

cu prețul Iubirii,
Deșertăciunea Iluziilor Vieții și Morții.

Deși Dumnezeu a creat Perfecțiunea din roua sufletelor noastre,
Așteptări de Jar,
a Iubirilor Interzise,
de ce ne mai topiți Visele,
pentru a le turna,
fluidul incandescent,
al Lacrimilor,
pe fețele Disperărilor noastre,
în Strigătele surde ale Neșanselor,
de a rămâne împreună,
sub cerul de cioburi tăioase,
din sufletele aprinse ale Cuvintelor,
pe trupurile cărora încă mai sângerăm,
bandajați cu eternitățile Clipelor moarte,
ale Speranțelor,
încercând să ne reîntâlnim,
până și Amăgirile,
devenite acum unica salvare,
pe tărâmurile tot mai stinse,
ale Fericirilor plecate în exil,
pe umerii Orizonturilor disperate ale Uitării,
de noi înșine.

Deși Dumnezeu a creat Adevărul Absolut din roua sufletelor noastre,
Scrisori de Jar,

a Iubirilor Interzise,
uneori mincinoase și triste,
pline de emfază,
ne așezați grăbite,
în loja Iluziilor Morții,
pentru a ne dovedi,
că nu suntem nimic mai mult,
decât un fum de țigară înecăcioasă,
fumată de Absurd,
pentru a ne pierde,
printre degetele aspre și pline de bătături,
ale Amintirii,
din ochii de gheață ai Timpului,
ce a muncit atât de mult,
 pentru Anii Suferințelor,
încât transpirațiile Zilelor lui,
au ajuns să ne inunde,
Dorințele,
cu și mai multă Disperare,
revărsată în valuri de Priviri înghețate,
la tălpile Compromisurilor unei Lumi,
a Iluziilor Adevărului,
ce doarme beat,
inconștient,
prin șanțurile pline de noroi sentimental,
ale ridurilor unor Clipe,
înveșmântate cu o mulțime de medalii ale Gloriei,
unor Deșertăciuni,
așezate ostentativ,
la piepturile Cimitirelor noastre de Cuvinte.

Deși Dumnezeu a creat Libertatea astâmpărându-si setea cu roua sufletelor noastre,
Disperări de Jar,
a Iubirilor Interzise,
cu tălpile flăcărilor tocite,
de atât de mult alergat,
pe Sentimentele tot mai stinse,
ale Orizonturilor,
pe care le-am pierdut definitiv,
fiind rănite,
de clepsidra spartă a Destinului,
care ne incinerează Visele,
pentru a clădi din cenușa lor,
diamante tăioase de Gânduri,
negre și abătute,
pentru naufragiile de noi înșine,
atât de pierduți prin porturile,
unei Iubiri,
ce pare că nu ne mai aparține,
mai demult decât toate Vremurile,
unor Promisiuni neîmplinite.

Deși Dumnezeu a creat Infinitul astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Îmbrățișări de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ne ardeți pe altarele spovedaniilor,
pline de jurămintele noastre,
ale căror aripi,
se înalță dincolo de noi înșine,

pentru a se prăbuși, atât de adânc,
în Inimile de cer,
ale Durerilor,
încât până și Îngerii noștri Păzitori,
au ales să ne părăsească,
Visele,
tot mai grele și lipsite de apărare,
pe Umerii unui Viitor al Nimănui,
din care ni se taie felii de Suspine,
pe care să le servim la masa Absurdului,
care ne hrănește într-atât de mult Vanitatea,
încât am ajuns să credem în orice altceva,
dar nu și în Dumnezeul Iubirii,
al cărui Cuvânt,
sunt trupurile Privirilor noastre,
mereu pierdute și neîmplinite,
pe Orizonturile de plumb pe care stau înșirate,
devenind niște simple rufe puse la uscat,
spălate de orice conținut sentimental,
pentru a fi purtate de către noi,
în Zilele fără Adăpost ale Deșertăciunilor.

Deși Dumnezeu a creat Sărutul astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Muguri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
încă ne mai cautați potcoavele pierdute,
ale Respirațiilor,
atâtor Primăveri uitate și trecute,
în strigătele surde ale Lacrimilor,
în torentele cărora ne spălăm azi,

steaua căzătoare a Iubirii,
înnecată în praful de sfârșit de lume,
al Absurdului,
sub tălpile căruia am rămas striviți,
pe asfaltul rece și negru,
al trupului incandescent,
al unei Adrese a Nimănui,
care ni se prelinge și acum,
pe fața Cuvintelor fără de nume,
a tot ce însemna pentru noi,
undeva-cândva,
a fi lăcașul unei Promisiuni,
făcute de către o Iubire,
căzută din buzunarele rupte,
ale pleoapelor noastre obosite,
de atât de multă rătăcire,
printre tulpinile uscate ale Viselor,
tăiate și sortate de către Deșertăciuni,
pentru a fi folosite la încălzirea Sentimentelor,
în nesfârșitul anotimp hibernal,
al Morții din noi,
care își celebrează Fericirea.

Deși Dumnezeu a creat Miracolul astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Priviri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ne-ați regăsit printre Clipele,
Gândurilor frânte,
sub greutatea Viselor neîmplinite,
ale căror potcoave pierdute,

aduc noroc și împlinire,
doar pe fețele ridate ale Lacrimilor,
care le-au găsit,
pe drumurile fără de sfârșit,
ale Iluziilor Morții,
răsărite mai demult decât Vremea,
în Cuvintele noastre de Plumb,
din care fierarii Timpului,
ne-au creat verighete de Despărțire,
pentru a ne fi așezate,
pe degetele Privirilor tot mai goale,
care ne deveniseră poduri de piatră amară,
pe care să le traversăm de fiecare dată,
atunci când doream să ne invităm sufletele,
-care locuiau de fiecare dată dincolo de noi-,
la mesele copioase ale Iluziilor Fericirii,
pe care le sărbătoream,
cu mare fast în trupurile noastre,
tot mai lipsite de Pasiune.

Deși Dumnezeu a creat Eternitatea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Trădări de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ne-ați călcat în picioare,
Zâmbetele Eternităților,
rupte din Copacul Năzuințelor,
ale cărui rădăcini,
au urcat spre Cer,
cerând îndurare,
fiindcă nu mai aveau deloc,

Pământul Privirilor,
din care să mai poată înmuguri,
Primăverile Speranțelor noastre,
la piepturile cărora,
să ne putem adăposti,
Necuprinsul,
ce-ar mai fi rămas din noi,
neatins de Promisiunile deșarte,
ale unei Ambiții,
în care am crezut,
că se poate numi Adevăr Absolut.

Deși Dumnezeu a creat Mântuirea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Despărțiri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
biciuiți-mă cu focul Amintirilor,
să ard,
să mă mistui,
pe rugul Cuvintelor,
îmbălsămate cu Sufletul tău,
iar din cenușa noastră,
să răsară diamantul plin de strălucire,
al Lacrimilor unei noi dimineți,
prelinse pe fața stelei căzătoare,
a trupului Iubirii noastre,
ce tocmai va răsări,
din nou,
pe cerul întunecat al Iluziilor Morții,
din noi,
înecându-ne cu Lumina Divină a Viselor,

Eternitatea,
pentru a străluci la nesfârșit,
pe Cerul altor Timpuri,
unde vom lumina cu razeleAmintirilor,
devenite atunci prezent,
alte povești de iubire.

Deși Dumnezeu a creat Puritatea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Eternități de Jar,
a Iubirilor Interzise,
întrupați-mă,
 în Clipa în care te-am întâlnit,
pe țărmurile fără de sfârșit,
 ale Inimii unui Cuvânt,
care bătea numai pentru noi,
ora exactă a Nemuririi,
sub ploaia de Îmbrățișări,
fierbinte și zgomotoasă,
a Nemărginirii,
care ni se înfiripa,
pe aripile Viselor,
de pe fruntea cărora zburam,
pe tărâmurile fără de margini,
ale Pasiunii,
ce clocotea adânc,
în venele Destinelor noastre,
fierbându-ne Zilele,
rămase acum fără adăpost,
pe străzile fără de adrese,
ale Deșertăciunilor.

Deși Dumnezeu a creat Focul astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Rugăciuni de Jar,
a Iubirilor Interzise,
salvați-mă de Speranțele topite,
pe tălpile Cimitirelor de Cuvinte,
ale căror pași,
au devenit atât de grei,
încât au strivit cu focul lor,
Inima Eternității,
prin ridurile căreia,
ni se scurgeau fluviile Clipelor,
pe care navigam undeva-cândva,
fără să credem că poate exista Timpul,
știind că Nimeni și Nimic,
nu ne va putea opri,
să învingem furtuna de stele căzătoare,
ale Flăcărilor din Privirile unui Destin,
care ne-au aprins,
într-atât de mult,
Iluziile Vieții și Morții,
până când le-am confundat,
cu propriile noastre Vise,
care ne-au prăbușit,
în noroiul rece și negru,
al Disperării,
din care a venit Moartea,
ca să ne întrupeze,
în Absurd,
pentru a da naștere,

unei Lumi a Uitării,
de noi înșine.

Deși Dumnezeu a creat Nemărginirea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Suferințe de Jar,
a Iubirilor Interzise,
de ce alergați cu noi?,
pe bolta unui cer al Cenușii,
unde stelele s-au transformat,
în fumul dens al Deșertăciunii,
care ne incinerează Zâmbetele,
tot mai pierdute și părăsite,
de Lacrimile Speranțelor,
la Crematoriul cărora,
am fost duși,
spre a ne uni cu nesfârșirea,
unui Te Iubesc,
ajuns acum al Nimănui,
pe care îl adresam atât de des,
Fericirii,
pe străzile acum orfane,
de șoaptele rădăcinilor de Gânduri,
printre mugurii cărora,
nu observam,
cum ne pierdeam,
Primăvara,
ce ne ținea strâns de mână,
Destinul,
rătăcit definitiv,
printre mormintele atâtor Promisiuni,

cu Necuprinsul,
acum rugint și prăbușit,
pe solul tot mai rece,
din Sufletul Toamnei târzii,
în care ne-am născut,
Viitorul înghețat,
al Durerii.

Deși Dumnezeu a creat Fericirea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Cuvinte de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ningeți-mă cu florile de cer,
ale Luminii Divine,
din fiecare simțire pe care am rostit-o Timpului,
în care te-am așteptat,
să răsari pe fața Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care ți-am purtat-o,
printre ridurile Eternității,
la zidurile căreia,
ne-am lovit până la urmă,
într-atât de tare Adevărul,
încât s-a sfărâmat,
în cioburile tăioase,
și pline de sângele Cuvintelor,
pe care mai aveam,
atât de mult să ni le mai rostim,
Oceanului de Priviri,
pe care naufragiam,
fără să știm că ne vom scufunda,

atât de adânc,
în Despărțire.

Deși Dumnezeu a creat Lacrima astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Fericiri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ce sărutați tâmplele Lacrimilor,
arzând inimile Clipelor,
pentru a clădi din cenușa lor,
catedrale de Suspine,
între zidurile cărora,
să ne ascundem Neputința,
de a ne adresa Dumnezeului,
unei Iubiri,
pentru care nici măcar nu există,
Iluziile Vieții și Morții,
sub porțile cărora ne-am născut,
legați de un Destin al Nimănui,
care ne îngenunchează Cuvintele,
la tălpile Neînțelesurilor,
de noi înșine.

Deși Dumnezeu a creat Visul astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Rătăciri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
aprindeți-mi Icoanele de foc,
ale Sângelui ce încă clocotește,
prin venele Strămoșilor Suferinței,

din care ne tragem,
Respirațiile ce dau viață,
Sărutului,
prin care Cerul Speranțelor,
se unește cu Lutul Durerilor,
din noroiul căruia,
ne-au fost clădite Visele,
pe masa Olarului cănilor de pustiu,
din care ne bem neîncetat,
atât de însetați,
Suferința.

Deși Dumnezeu a creat Speranța astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Orizonturi de Jar,
a Iubirilor Interzise,
legați-mă cu cătușele Norilor,
din Inimile de Cer,
ale Eternității Clipei,
în care te îmbrățișam Iubire,
tărâm al Pasiunilor,
de unde să nu mai putem evada vreodată,
pentru a nu deveni iarăși reîncarnați,
într-o Lume a Noroiului greu și dureros,
în care să ne împotmolim Privirile absente,
atât de pierduți de noi înșine,
pe drumurile fără de întoarcere,
de prin ospiciile Cuvintelor ce-au înnebunit,
de atât de multă Singurătate,
în care să ne înveșmântăm,
răceala Morții.

Deși Dumnezeu a creat Frumusețea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Ochi de Jar,
ai Iubirilor Interzise,
de ce m-ați crucificat,
pe lemnul rece și umed al Amintirii,
din trupul căreia,
încă mai sângerează chipul tău Iubire,
rănit și atât de însetat,
încă se mai zbate,
la pieptul Inimii Timpului,
ce nu vrea să înțeleagă,
că Nimeni vreodată,
nu-i va mai aduce înapoi,
Ziua aceea răcită din noi,
care abia mai respiram,
tușind și strănutând cu Gânduri,
în batista zâmbetelor false,
ale Febrei unor Întrebări,
care speram atât de mult să treacă,
pe străzile fără de nume,
ale Absurdurilor.

Deși Dumnezeu a creat Pacea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Îndoieli de Jar,
a Iubirilor Interzise,
credeți că voi mai reuși vreodată,
să mă mai lupt cu mine însumi?,

ca să vă înving,
Flăcările Singurătății,
pe jarul cărora,
și acum se zvârcolesc Simțămintele,
Cuvintelor ce-au înnebunit,
de atât de mult dor,
de Primăverile florilor de meri,
ale Ochilor noștri,
din Păcatele cărora,
ar fi trebuit să mușcăm,
atât de înfometați,
încât până și Blestemele,
pictate în Icoanele Infernului,
să naufragieze odată pentru totdeauna,
în Moarte.

Deși Dumnezeu a creat Legenda astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Parfumuri de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ne ningeți cu petale de Lacrimi,
în părul despletit al Clipelor,
tot mai lipsite de puteri,
naufragiate fără o țintă anume,
către porturile unde ni s-ar ascunde,
Adresa unei Revederi,
care în lipsa noastră,
dăruiesc Neantului,
crinii albi ai Dorințelor,
ce nu ne-au mai întâlnit vreodată,
pe genele Cerurilor Viselor noastre,

udate cu Apa Vie,
a Flăcărilor ce vor exista de-acum înainte,
într-o stea ce va cădea mereu,
de pe bolta unui Nesfârșit,
ce-ar fi trebuit să fie al nostru,
o stea purtată de îndrăgostiții viitorului,
la piepturile unor Iubiri,
ce nu vor ști niciodată,
că în strălucirea diafană a razelor unor Priviri,
ce le încălzesc Sentimentele,
se află legenda despre roua sufletelor noastre.

Deși Dumnezeu a rostit Cuvântul pentru roua sufletelor noastre,
Strigăte de Jar,
a Iubirilor Interzise,
nu pot să înțeleg,
de ce ați înecat,
până și transpirațiile de pe frunțile Lacrimilor,
în sângele rătăcit al Cuvintelor rănite,
ce nu mai au nimic să spună,
Depărtărilor și Singurătăților,
care ni se scurg,
în mormântul Tăcerilor din noi,
tot mai adânc,
transformându-ne trupurile Viselor,
într-un Abis,
ce a sfărâmat până și podul Dorințelor,
ce încă ne mai lega,
de porțile Fericirii,
Suferința,

propriului Viitor,
care paradoxal ne unea,
și de care aveam atât de multă nevoie,
până când și aceasta ne-a fost furată,
pentru a fi înveșmântați,
în indiferența unui Timp,
ce nu ne-a aparținut niciodată,
despărțindu-ne,
într-atât de mult de noi înșine,
încât am devenit doi străini,
care își intersectează Privirile pierdute,
ce aparțin unor Inimi ale Nimănui,
pe străzile lipsite de nume,
ale Absurdului.

Deși Dumnezeu ne-a dat Iertarea astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Inimi de Jar,
a Iubirilor Interzise,
gârbovite și triste,
strivite de plumbul Respirațiilor,
tot mai apăsător și greu,
ale Orizonturilor care ne ceartă,
Iluziile Absurdului Vieții și Morții,
în roua cărora încă ne mai spălăm,
Privirile tot mai pierdute,
pe țărmurile Neputinței,
de a privi dincolo de oceanul de Întrebări,
ale căror valuri ni se sfarmă,
de fruntea Simțămintelor,
până când ne înecăm în șanțurile adânci,

din ridurile Cuvintelor,
ce nu mai au nimic să ne spună,
lăsându-ne să cădem adânc,
în prăpastiile fără de sfârșit,
ale Depărtărilor de noi înșine,
unde fără a ne mai putea accepta vreodată,
Iubirea pierdută,
la zarurile măsluite ale Destinului,
din care dorința de răzbunare,
și-a croit drum fără de întoarcere,
pe străzile pustii ale inimilor Lacrimilor noastre,
înghețate pe obrajii unui Timp,
atât de străin de Privirile noastre,
încât oriune ne-am căuta Sufletele,
nu am afla nimic altceva decât,
urmele reci și insalubre,
ale unor Pași pe care i-am făcut,
undeva-cândva împreună,
dar acum nici unul dintre noi,
nu mai putem să locuim între zidurile lor,
atât de ruinate de un Adevăr,
care nu mai poate să ne ierte,
niciodată, nicăieri, nicicum.

Deși Dumnezeu ne-a dat Iubirea, astâmpărându-și setea cu roua sufletelor noastre,
Jurăminte de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ne-ați despărțit,
atât de mult de noi înșine,
încât până și fumul Blestemelor ce-am devenit,

se pierde printre degetele Norilor de Dorințe,
ale unor Convingeri,
străine de noi înșine,
îmbrățișate de stelele căzătoare ale Viitorului,
care ne aprind și ultimele Șoapte,
pierdute prin Ploaia Amară a Existenței,
care ne-a sfâșiat Primăvara,
cu colții de sfârșit de Lume,
al Destinului ce ne-a fost dat,
să-l cheltuim pe la tarabele murdare și mucegăite,
a Șansei de a rămâne vreodată Împreună,
pe Cerul Cuvintelor unde ne iubeam,
crezând că paradisul este Eternitatea Clipei,
pe care nu o vom pierde niciodată,
la Jocurile de Noroc ale unui Dumnezeu,
ce pare că a uitat de noi,
în beția stelelor tot mai multe și alcoolice,
pe care i le turna Timpul,
în cănile de pustiu pe care ni le crease,
anume pentru nunta noastră cu Absurdul unei Lumi,
unde niciunul dintre noi,
nu mai știam care este rolul Păcatului,
care ne aducea Fericirea,
pe umerii de plumb,
ale zâmbetelor glaciale,
prin care Iluziile Fericirii ne îndemnau,
să înotăm în gustul amar,
al unei Existențe a Supliciilor,
din care clovnii Speranțelor ne confecționau,
noi Sentimente fără Adăpost,
în râsul isteric al Iluziilor Morții,
atât de îmbietoare și ofertante,

la porțile Târgului Sinistru,
cu nume de Viață.

Deși Dumnezeu nu a văzut Moartea în roua sufletelor noastre,
Lacrimi de Jar,
a Iubirilor Interzise,
ningeți-mă cuAmintire,
încât să mi se dezghețe Sufletul,
sculptat din trupul marmurei,
unui Cuvânt al Creației,
ce nu m-a înțeles Niciodată,
chiar și atunci când m-a așezat,
în Vitrina Statuilor Vivante,
ale acestei Existențe,
unde eram obligat să joc,
în Spectacolul cu nume de Absurd,
al unei Lumi a Nimănui,
până când a trecut Întâmplător,
Privirea ta,
pe strada Deșertăciunilor,
spărgând odată pentru totdeauna,
în mii de cioburi de Întrebări,
sticla rece și tăioasă a Vitrinei,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Adevărului,
în spatele cărora,
interpretam rolul scris de Iluziile Morții,
în care ne-am tăiat fără să vrem,
atât de adânc palmele Viselor,
cu care ne-am îmbrățișat Adevărul Absolut,
încât a început să se scurgă din ele,

în șiroaie de Întrebări,
Sângele unei Eternități,
ce pare că nu ne-a mai fost dat,
să o trăim vreodată împreună,
fiind smulși cu tărie,
de palmele bătătorite și murdare,
ale unui Timp al Disperărilor,
pentru a fi striviți,
de Orizonturile reci și perfide,
de pe fruntea întunecată a unui Destin,
ale cărui fluvii de Respirații deșarte,
ne îneacă și ultimele Priviri,
în mocirla de nepătruns a Uitării,
de noi înșine,
unde ni se pierd,
Pașii de plumb ai Sentimentelor,
pe care abia îi mai tîrâm,
pe umerii Îmbrățișărilor,
tot mai reci și lipsite de noi înșine,
până când am devenit,
fără să ne dăm seama,
aceeași Piatră Amară rece și perfidă,
lipsită de Speranțe,
a Deznădejdii,
din care Absurdul ne-a clădit,
unul dintre cele mai apreciate,
Cavouri ale Dragostei,
de către Moartea,
care ne-a păzit cu străşnicie,
tot timpul Vieții,
Eternitatea,
fără să știe că aceasta aparține,

unei Lumi a Iubirii,
ce nu poate muri niciodată,
din amintirea stelelor,
Sentimentelor noastre,
care vor străluci pentru totdeauna,
pe bolta sufletelor pline de Iubire,
ale altor și altor Timpuri,
care își vor alege o stea numai a lor,
pe cerul unei Dimineți de Jar,
care le va povesti că odată,
undeva-cândva,
ne-am mistuit de atât de multă Iubire,
și din cenușa Inimilor Lacrimilor noastre,
va înmuguri asemeni Păsării Phoenix,
Iubirea lor.

Deși Dumnezeu ne-a văzut ca fiind o singură rouă,

a unei Iubiri Interzise,

pentru a afla în noi,

Măreția, Simțirea, Universul,

ca să existe,

Întruparea, Gândul, Clipa,

pentru a naște,

Cerul, Perfecțiunea și Adevărul Absolut,

alături de care,
Dumnezeu și-a astâmpărat setea,
bând roua sufletelor noastre,

și astfel au apărut,

Libertatea, Infinitul, Sărutul,

Miracolul, Eternitatea, Mântuirea, Puritatea,

Focul, Nemărginirea, Fericirea, Lacrima, Visul,

Speranța, Frumusețea, Pacea, Legenda,

fiindcă pentru toate acestea Dumnezeu a rostit,

Cuvântul,

ca să ne dea,

Iertarea și Iubirea,

întrucât nu a văzut,
Moartea,
în roua lacrimilor de jar ale sufletelor noastre,
ce vor străluci,
pe obrajii roșii ai Diminețilot,
unei Amintiri,
ce va exista pentru Eternitate,
prin Iubire,
mereu.

2. Mă doare

Mă doare,
Cerul,
la pieptul căruia,
ard cu foc de lacrimi,
Amintirile.

Sunt un Naufragiat,
printre valurile ce-mi ard,
Singurătatea,
lovindu-mi trupul Inimii,
biciuit,
de neputința Întrebărilor,
care nu-mi dau pace,
căutând un Răspuns,
pe care nici,
Singurătățile
strivite,
de tălpile Norilor,
nu-l vor afla,
printre mormintele de Cuvinte,
Indiferente,
care ne unesc acum,
Destinele,
pe care le doare,
Sufletul,
să se adreseze,
unui singur Dumnezeu,

care nu ne-ar înțelege,
Păcatul,
de a ne pierde unul pe celălalt,
prin Iubire.

Mă doare,
Singurătatea Ferestrelor,
închise pentru totdeauna,
de Lacrimile tot mai adânci,
ale Dorințelor,
ce par pierdute,
în Rătăcirea,
fără de întoarcere a Morții,
unde nu te-aș mai putea regăsi vreodată,
Regăsire.

Mă doare,
frigul din oasele frânte ale Zilelor,
ce nu mai reușesc,
să ne aducă Clipele,
lungilor Îmbrățișări,
Împreună.

S-a terminat,
o viață,
lumânare de ceară topită,
pe fruntea unei Așteptări.

Iubire,
mă sting,
într-un Viitor,
ce pare fără Trecut.

Mă doare,
până și Lumina Divină,
ce mă orbește cu dorința Ei,
de a te avea alături,
pe Orizontul Eternității,
dintre mine și Adevărul,
în care te-am pierdut,
odată pentru totdeauna.

Mă dor,
rănile adânci ale Cuvintelor,
pe care aș vrea să le vindec,
dar mor înainte de a le fi alături,
pe străzile pustii ale Sângelui,
din apusurile Singurătăților,
care nu te vor mai recunoaște vreodată,
Iubire.

S-a terminat,
spectacolul Viselor,
la care am aplaudat Împreună,
atât de frenetic,
încât am rămas captivi,
în Privirile lor,
care ni s-au sfărâmat,
pe umerii Gândurilor,
tot mai istoviți,
de-atât de multe Promisiuni,
împlinite,
numai în Gara Despărțirilor,
de noi înșine.

3. Profund

Am alunecat,
pe gheața ochilor tăi,
lovindu-mă,
de tâmpla Zilei fără adăpost,
a Gândului,
ce sângera Clipe,
care mă inundau cu Trecutul lor,
Profund,
înecându-mă,
în Inima Lacrimii tale,
fără să mai pot respira,
printre valurile amenințătoare,
de Suspine,
ce se revărsau,
dincolo de podurile ridicate de Riduri,
între Mine și Tine,
săpate Profund,
în țărâna Viselor,
care acum își dorm somnul de Veci,
Profund,
prin Cimiterele noastre de Cuvinte,
alături de atâtea Promisiuni,
ce ne îmbrățișau,
Adevărul unei Iubiri,
a cărei Adresă,
ai pierdut-o în Urmele adânci,
ale Singurătății în doi,

din care nici unul,
nu am mai reușit să ieșim,
Vii,
rămînând,
o Taină,
descifrată doar de Singurătatea,
ce ni se prelinge,
pe fața Lacrimii,
ce aleargă în brațe,
cu oasele sfărâmate,
ale Anilor,
din care ne ghicesc,
Fantomele Sentimentelor,
rătăcite,
Viitorul Nimănui,
pe drumul Profund,
al Morții de noi înșine,
Unica care ne-a mai rămas,
să ne îndrume,
Pașii rătăciți,
Profund,
în noi înșine,
ce încă aleargă,
pe țărmurile pustii,
ale Testamentului unei Eternități,
ce nu ne-a mai fost dată,
să o întâlnim Vreodată,
pe fruntea Destinului Profund,
al Stelei unei Iubiri,
care am fost,
undeva-cândva,
o Strălucire,

căzută acum,
în Prăpastia întunecată,
a unui Trecut al Nimănui,
la fel de Profund și Singur,
precum ne este,
Aminitirea.

4. Pe umerii Lacrimilor tale

Sunt atât de obosit,
încât te rog,
lasă-mi tâmplele Cuvintelor,
să se odihnească,
pe umerii Lacrimilor tale,
cu ale căror respirații,
să-mi învelesc tălpile Viselor,
care ne îngheață Privirile,
ningând cu noi,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Remușcărilor,
în care ne-am întrupat,
fără să vrem,
Iubirea,
atât de obosită,
și ea la rândul ei,
încât vrea să adoarmă,
pe umerii Promisiunilor,
atâtor Iluzii ale Vieții și Morții,
în labirinturile cărora ne-am pierdut,
pentru totdeauna,
până și Virginitățile,
propriilor noastre,
Sensuri ale Existenței.

5. Rugina Sentimentelor

Atunci când ceața,
Sufletului Durerii,
se risipește,
pe frunțile reci,
și pline de sudoare,
ale Viselor,
și când,
rugina Sentimentelor,
cade indiferentă,
în pumnii Speranțelor noastre,
de pe trupurile cărora,
suntem obligați,
de către Absurd,
să o culegem,
pentru a ne clădi cu ea,
casa de piatră amară,
a Iubirii,
de care ne-am împiedicat,
încâlcind ghemul,
ației Iluziilor Vieții,
cărora trebuie să le țesem,
Viitorul,
pe aripile căruia,
ne vom prăbuși la nesfârșit,
în brațele Morții.

6. Inimi de Flăcări

Inimi de Flăcări,
ard cerul Cuvintelor,
de pe fața Lacrimii unor Înțelesuri,
care ni se preling,
pe Orizonturile reci și întunecate,
ale unui Viitor al Nimănui,
pe care l-am îmbrăcat împreună,
cu cămașa murdară a Morții,
propriului nostru Destin,
între ghețurile căruia,
ne înmormântăm și azi,
Visele atât de orfane,
de noi înșine.

Inimi de Flăcări,
ard Timpul,
gardian al Nemărginirii,
din sufletul căreia ne-am spart,
în nesfârșite cioburi,
ale Durerilor tot mai tăioase,
pentru a sângera cu Clipe,
pe străzile pustii ale Singurătății,
Frigului aspru,
al Rătăcirii,
de propriile noastre Priviri,
ale căror Vitrine,

mai adăpostesc și acum,
niște simple manechine,
dezbrăcate de orice conținut,
care am devenit,
îmbrățișând,
pierdute,
trecătorii grăbiți,
ai Absurdului,
care ne hrănește,
în continuare,
propria Moarte.

Inimi de Flăcări,
rod Orizonturile veștejite,
ale Apusurilor,
din trupurile tot mai vlăguite,
ale Speranțelor,
ce-abia mai pot merge,
pe Cerurile tot mai înnegurate,
ale Iubirii,
pe care nu vom mai reuși,
să o găsim vreodată,
în Noaptea adâncă și indiferentă,
a unei Promisiuni false,
a Norocului.

7. Timpul nostru

Ne spargem,
Iubire,
in cioburi tăioase de Amintiri,
pe care calcă Pașii Viitorului,
însângerat al Apusurilor,
însingurate și amare,
rătăcite pentru totdeauna,
prin venele Cimitirelor noastre de Cuvinte,
ce aleg Tăcerea de gheață,
a mormintelor de Zâmbete descompuse,
în trupuri de înțelesuri,
Moarte,
pe care Zilele fără de adăpost,
le conduc pe ultimul drum,
al Speranțelor,
ce nu se vor mai reîntoarce,
Niciodată,
să transpire,
prin ridurile tot mai adânci,
ale unui Sărut,
îngenuncheat zadarnic,
la porțile ruginite și ferecate,
ale Timpului,
ce nu se vor mai deschide nicicând,
uitând pentru totdeauna,
că a fost undeva-cândva,
Timpul nostru.

8. De atâta Iarnă

Vise amare,
ruginite și reci,
ne leagă pașii Speranțelor,
de gratiile unui Timp al Nimănui,
care ne țin și acum,
Inimile de Foc ale Cuvintelor,
întemnițate,
între zidurile Umbrelor de gheață,
ale unui Viitor încremenit,
de atâta Iarnă,
care ne ninge,
cu Priviri indiferente și triste,
Inimile Amintirilor,
pierdute sub troienele Indiferenței,
Cerului de Plumb,
apăsător și dezinteresat,
al Întunericului care se lasă,
în Sufletele noastre,
pentru totdeauna.

9. Pe umerii Viitorului

Străzi de Simțăminte,
legate în buchete de Amintiri,
zac pe tarabele ruginite,
ale Gândurilor noastre,
vândute pe Nimic,
prin târgurile prăfuite,
de țărâna Cuvintelor,
pe care le-am rostit,
undeva-cândva,
și acum,
zac înmormântate,
prin Cimitirul Iubirii,
pe care am ajuns să-l respirăm,
tot mai adânc,
cu plămânii bolnavi,
ai Speranțelor,
ce tușesc adeseori,
înecați de sângele,
Apusurilor Singurătății,
care s-a lăsat definitiv,
pe Cerul Adevărului,
din noi înșine,
atât de greu,
încât abia mai reușim să-l purtăm,
pe umerii Viitorului.

10. Rănindu-ne grav Viitorul

Transpiră Cerul,
de-atâtea Lacrimi,
ale Ploilor de Cuvinte,
ce plâng,
după Eternitatea Inimii,
Norilor de Vise,
care ne umbreau arșița,
Adevărului,
cu Speranțe.

Îmbărțișam împreună,
Snopii de Zile,
secerați cu coasele Zorilor,
pe ale căror tăișuri,
am alunecat,
rănindu-ne grav Viitorul,
cu Apusurile însângerate,
care ni se preling și acum,
pe frunțile tot mai ridate,
ale Singurătăților,
de noi înșine.

11. Ne căutăm zadarnic

Încotro?,
Cădem atât de departe,
de noi înșine?

Jocuri de Noroc,
la care pierdem mereu,
ne înfiază Viitorul,
rămas al Nimănui.

Ne căutăm zadarnic,
printre Amintirile Lacrimilor,
Șotronul șters,
pe care nu vor mai sări,
Pașii Destinului nostru.

Respirăm,
Aerul tare al Morții,
Cuvintelor,
care nu ne mai recunosc.

Într-un final,
ne prelingem împreună,
pe fața aceleiași Lacrimi,
a Uitării,
toate Iluziile Vieții,
atâtor Vise,
ce zac ofilite la margine,

de Strigăt Surd,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Amintirilor.

12. În Inima de gheață a Morții

Zodii rebele,
ne încâlcesc Destinele,
în părul răvășit al Timpului,
care ne păzește și acum,
Singurătatea,
numărându-ne cu precizie,
fiecare Clipă de Durere,
pe care avem să o plătim,
Morții,
pentru favoarea de a ne fi lăsat,
să ne trăim Iluzia Vieții,
în Inima ei de gheață,
care ne ține congelată,
Amintirea fără Adăpost,
a Sufletului unei Iubiri,
și acum,
după atâția Ani Amari,
de secetă Sentimentală,
pe fruntea căreia,
ni se usucă,
toate Lacrimile Speranțelor.

13. Am început să o iubim

Raze de Adevăr,
se frâng sub Privirile de Plumb,
ale Amintirilor.

Melci de Speranțe,
cu cochiliile sparte,
zac uitați,
prin șanțurile apăsătoare,
ale ridurilor adânci,
ale unor Întâmplări,
care ne cântă refrenul,
Vrăjitor,
al Iluziilor Vieții,
pentru a dansa,
cât mai neobosiți,
cu Moartea,
pe care amândoi,
am început să o iubim,
mai mult,
decât pe noi,
înșine.

14. În iarna Singurătății

Nu mă plânge Piatră,
că am să te sculptez în formă de Inimă,
și am să te arunc,
în pieptul însângerat al Orizontului,
unui Apus,
din Cuvântul care ne-a clădit Durerea,
pe care să o conștientizăm,
în această Lume a Deșertăciunii,
ca fiind Viață și nu Iluzie.

Strivește-mă Cerule,
cu Depărtările tale rebele,
ce-mi devin atât de grele azi,
când până și Gândurile,
abia mi se mai pot deplasa,
pe buzele uscate și reci,
mereu încleștate,
ale Viselor,
ce nu mai au nimic să ne spună.

Lovește-mă Amintire,
cu pălmile tale de Ceață,
până când mă voi trezi,
din mine însumi,
pentru a te putea îmbrățișa,
dansând împreună,
alături de Uitarea,

adusă de Moarte,
la botezul de sfârșit de Simțire,
al Lacrimii,
din care ne-am născut,
Urma,
îmbrăcată de Amnezia înfrigurată,
căreia îi este teamă,
să nu se îmbolnăvească,
printre ruinele sufletelor noastre,
înghețate pentru totdeauna,
de iarna Singurătății.

15. Alergăm spre Nicăieri

Alergăm spre Nicăieri,
lovindu-ne de Steaua Căzătoare,
a Cuvântului Iubire,
între pereții căreia am locuit,
undeva-cândva,
Împreună,
ca să ajungem să ne împiedicăm,
de ruina Sufletului ei,
căruia i-am jurat credință,
împinși de Iluziile Vieții și Morții,
crezând în zadar,
că Nemărginirea ne va uni,
cu verigheta Orizonturilor ei,
fără de sfârșit,
pierdute în Inima de Jar,
a Eternității noastre de Clipă,
transformate acum,
în ceața înecăcioasă,
a unei Amintiri a Nimănui,
prin care am ajuns,
să rătăcim mereu.

Alergăm spre Nicăieri,
încercând să ne ținem de mână,
Adevărul Absolut,
al cărui trup a devenit de fum,
și ni se răsfiră,

printre degetele Privirilor,
ca și cum nu l-am fi atins Niciodată,
cu lumea Sărutului nostru,
sub bolta căreia ne doream să trăim,
fără dă devenim striviți.
de plumbul Deșertăciunii și Absurdului,
care ne-au devenit fără voia noastră,
Altar al unui Jurământ,
la tălpile căruia ne-au îngenucheat,
Sentimentele,
înecate acum,
în Oceanul Uitării,
unicul care a reușit să ne învingă,
în cele din urmă,
Nemărginirea.

16. Pentru ultima oară

Te-am privit în Ochii Lacrimii,
pentru ultima oară,
văzând cum ni se prăbușea,
Cerul Cuvintelor,
peste Gândurile aprinse,
ce ardeau mocnit,
incendiindu-ne Îmbrățișările,
ale căror flăcări pline de transpirație,
se prelingeau dureros,
pe frunțile Iluziiilor Vieții și Morții noastre,
pentru ultima oară.

Și ne rugam să nu ne despărțim,
pentru ultima oară,
unui Dumnezeu atât de Amar,
încât mereu ne rătăceam,
ghicindu-ne prin șanțurile pălmilor,
unor Destine,
la porțile cărora băteam disperați,
să ne primească propriile Vieți,
Împreună,
dar niciuna nu ni se deschidea,
pe străzile întunecate ale Viitorului,
care ni se topea în brațele Singurătății,
unde am rămas,
arzând atât de dureros,
pentru ultima oară.

Știam fiecare dintre noi că este,
pentru ultima oară,
când îngenuncheam împreună,
la fierbințeala Sărutului,
a cărui Inimă,
încă mai avea curajul,
să ne înfrunte Timpul,
care deja ne ruginise,
într-atat Visele,
încât prin toți porii,
erau inundate de Lacrimile Amintirilor,
până când ne-am scufundat,
încet, dar sigur,
în adâncurile Oceanului Neputinței,
de a ne mai fi alături,
unul altuia,
pentru utlima oară.

Eram atât de mult Aripi de Lumină Divină,
pentru ultima oară,
și zburam către noi înșine,
atât de înalt,
încât până și Sufletele au înțeles,
că ne-am pierdut,
pe moment,
de gratiile unei Lumi a Absurdului,
în spatele cărora ni s-a încarnat Iubirea,
fiind condamnată pe viață,
de către un Dumnezeu atât de străin de noi,
încât ne-a răstignit pe altarul rece și impersonal,
al Deșertăciunii,

unde am văzut fără să vrem,
cum ni se închinau genunchii Clipelor,
însângerați de apusurile,
atâtor Zile deznădăjduite,
din Inimile cărora,
încă mai aveam curajul,
să ne strigăm și să ne căutăm Sufletele,
pentru ultima oară.

Știam că ne întâlneam cu Adevărul Absolut al Iubirii,
pentru ultima oară,
când încă ne mai pierdeam,
în Privirile Nesfârșitului din noi,
ce-abia mai reușea să ne țină,
Inimile Clipelor,
din buzunarele Cuvintelor,
departe de prăpastia Întrebărilor,
în care eram conștienți că ne vom prăbuși,
și vom afla,
că suntem condamnați să ne retrăim,
Eternitatea unui Sărut,
născut din respirațiile Nopților,
pierdute prin labirinturile Pasiunilor,
incendiate de strălucirea propriei noastre Stele,
ce va cădea odată cu noi,
în golul adânc și înghețat,
din sufletele noastre
incendiindu-ne Simțămintele,
din cenușa cărora,
Destinul ne va sculpta,
Durerea,

pe care ne-am fi dorit-o de data aceasta,
să vină,
pentru ultima oară.

17. Profunzimile Sentimentelor

Ai fost atât de multă frumusețe,
în gândurile Lui Dumnezeu,
în momentul facerii acestei Lumi,
încât toate cerurile par să se fi deschis,
numai pentru a da culoare,
ochilor tăi,
din care Eternitatea a făurit,
Privirile fără de sfârșit,
ale oceanelor de Vise,
pe care să navigăm împreună,
cu Fericirea,
ale cărei aripi,
să ne poarte,
spre noile orizonturi nesfârșite,
din adâncurile inimii,
Iubirii noastre,
pline de parfumul primăverilor,
în trupurile cărora,
ne-au înmugurit,
Profunzimile Sentimentelor.

18. În adâncurile fără de sfârșit ale Absurdului

Oricât de mult mi-aș dori,
să cuprind Nemărginirea Ochilor tăi,
simt că mă înec,
în adâncurile fără de sfârșit,
ale Absurdului,
ale cărui valuri,
îmi lovesc stâncile sufletului,
întemnițat într-o Lume,
a cărei Destin,
ne-a vândut Iluziilor Morții,
pentru totdeauna,
pe taraba prăfuită de Clipe,
a unei Iubiri,
care a fost forțată de către Dumnezeu,
să ne uite,
primind în schimb,
mărul otrăvit al Cunoașterii,
din care să muște cu nesaț,
Durerea și Disperarea,
unei Existențe,
pe care niciunul dintre noi,
nu ne-am fi dorit-o astfel,
vreodată.

19. Balul Mascat al Adevărului

Te rog Doamne Dumnezeule,
lasă sufletele Lacrimilor,
să se scalde în valurile Fericirii,
și nu le îneca,
în nodurile gâturilor,
din Cuvintele rănite,
ale Zilelor de Plumb,
care calcă Clipele Privirilor,
în picioarele pline de noroi ale Gândurilor,
tot mai murdare și înecăcioase,
din respirațiile sufocante ale Promisiunilor,
pe care ni le adresam,
străzilor fără adresă,
ale unor Iubiri,
pe care niciunul dintre noi,
nu am încetat să le căutăm,
până când am găsit în locul lor,
Deșertăciunile,
pregătite pentru Balul Mascat,
al Adevărului,
unde ne-am pierdut unul față de altul,
pentru totdeauna.

20. Icoanele grele ale Amintirilor

Ne naștem atât de singuri,
pe tărâmurile acestor Iluzii ale Morții,
încât până și Cunoașterea se înfioară,
știind că va trebui într-o zi să ne arate,
cât de ușor putem să ne înecăm,
cu mărul trupului ei,
mușcat de dinții unui Timp,
al Deșertăciunilor,
în care ne vom sufoca,
într-atât de mult,
încât până și Adevărul ni se va părea,
la fel de iluzoriu și zgârcit,
cu propriile noastre Vise,
precum Iubirea,
care a ajuns să se sinucidă,
spânzurându-se cu funia,
împletită din trupul Fericirii,
înfășurată strâns,
în jurul gâtului ultimelor Speranțe,
vândute la suprapreț,
prin catedralele Sufletelor noastre,
pe zidurile cărora încă atârnă,
icoanele grele ale Amintirilor.

21. În Eternitatea din care am căzut

Atunci când trupurile Cuvintelor aleargă,
sufletele lor rămân undeva,
în spatele Privirilor noastre,
adesea obosite,
sprijinite pe Lumina Divină,
a Gândurilor căzute,
în brațele Viselor,
de a rămâne împreună,
respirând fiecare Răsărit,
cu porii Viitorului,
prin valurile căruia înotăm,
pentru a ajunge la steaua Destinului nostru,
care strălucește pe bolta Adevărului,
a ceea ce am fost,
undeva-cândva,
dinainte de nașterea în această Lume,
unde ne vom căuta mereu unul pe altul,
până când vom înțelege,
că țărâna trupurilor noastre,
s-a sfârșit mai demult decât Timpul,
care ne păzește,
să nu dezertăm,
în Eternitatea din care am căzut,
Născându-ne în Durere,
pentru a fi parte,
la masa îmbelșugată a Suspinelor,
Iluziilor Vieții.

22. La loteria unui Destin

Lasă-mă să te țin de mână,
Amintire,
să citesc pe ridurile frunții tale,
sufletele Cuvintelor,
pe care ni le-am adresat,
undeva-cândva,
Iubirii,
pierdute mai apoi,
la loteria unui Destin,
care s-a dovedit a fi,
al Nimănui,
niciodată al nostru,
și oricât de mult am încercat,
să-l aflăm printre buruienile Zâmbetelor,
pe care le-am tăiat,
de prin Cimitirele Speranțelor,
pierduți printre cavourile reci și negre,
ale Inimilor,
nu l-am mai găsit.

23. Cu respirațiile Speranțelor noastre

Eram pe țărmul,
Pardisului uitat,
dintre mine și tine,
Lumină Divină,
a Sufletului unui Vis,
din care ți-am dat Viață,
Iubire,
incendiind întreaga Lume,
cu flăcările Sentimentului,
rostit de Privirea ta,
prin care am înțeles că există,
un singur Dumnezeu,
și acela e cel al ochilorAmintirilor tale,
în nesfârșirea cărora mă pierd,
însetat de Eternitatea,
Adevărului Absolut,
la tălpile căruia mă rog și acum,
să te pot întâlni,
dincolo de vitrinele mincinoase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde suntem așezați cu grijă,
de Absurd,
pentru a ne juca rolul de Statui Vivante,
ca să satisfacem poftele unui Destin,
al Deșertăciunilor,
pe care suntem obligați să-l întreținem,
cu respirațiile Speranțelor noastre,
de fiecare zi.

24. Clădind Catedrala Mântuirii de noi înșine

Ești atât de mult Vis,
precum sunt o flacără,
și ard mistuindu-mă fără de sfârșit,
în trupul inert al unui Cuvânt,
încât simt cum Viitorul incandescent,
ni se așterne,
pe fruntea Adevărului Absolut,
al Luminii Divine,
izvorâtă din trupurile Speranțelor,
care au ajuns să se îmbrățișeze,
clădind Catedrala Mântuirii,
de noi înșine,
cu palmele bătătorite ale Amintirilor,
despre o nouă Religie,
a Iubirii,
mai veche decât Timpul,
izvorâtă în valurile de sudoare,
de pe frunțile Simțămintelor noastre,
din care,
însetați fiind,
ne bem Apa Vieții,
pe care tocmai am descoperit-o,
în fântâna adâncă a Sufletelor noastre.

25. Pașii Pierduți

Eram atât de mult țărm,
rupt din tine,
încât am fost împreună loviți,
de aceleași valuri ale Singurătății,
care ne-au măcinat,
stelele Destinelor,
până ce au devenit,
nisipul Gândurilor,
pe care ne călcăm acum,
unul pe altul,
cu Pașii Pierduți,
printre Cimitirele de Cuvinte,
din care Moartea,
își construiește Castele de Nisip,
unde să locuiască Uitarea,
în care să fim înmormântați,
și ale cărei frunze,
încă ne mai otrăvesc,
Zilele fără Adăpost,
în care ne-am ascuns,
atât de demult,
de noi înșine.

26. Nu-mi spune

Nu-mi spune, nu!,
fiindcă nu există stele care să cadă,
mai departe decât,
Privirea mea,
în Universul Inimii tale,
pictat de către Lumina Divină,
a Eternității,
pe tabloul sufletului meu,
înrămat de către Destinul tău,
pe peretele rece și plin de igrasie,
al Vieților noastre,
de pe care se desprinde,
decojindu-se,
indiferent și sigur,
tencuiala unei Iubiri,
în care credam undeva-cândva,
atât de mult,
încât până și Soarele nostru,
purta numele ei.

Nu-mi spune , da!,
lovită de aripile frânte ale Promisiunilor,
printre trupurile cărora ne rătăceam,
căzând atât de adânc,
în propriile Prăpastii ale Cuvintelor,
de Orizonturile cărora,
au ajuns să se teamă,

până și Eternitățile Viselor,
în care credeau atât de mult,
Catedralele Inimilor noastre,
încât au rămas fidele Altarului,
ultimei noastre Îmbrățișări,
până la capătul propriei Lumi,
a Deșertăciunii,
în care ne înveșmântăm și acum,
Speranțele.

27. Cu fiecare Respirație

Și am rămas,
pe același peron al Viselor,
până când am realizat,
că în gara Sentimentelor noastre,
nu va mai veni niciodată,
Lumina Divină,
adusă de trenul Inimii,
care să tragă,
după el,
încărcătura grea a Privirilor,
în care ne pierdeam,
fără să vrem,
Eternitatea Clipei,
care se scălda în Lumina Stelei,
propriului nostru Destin,
pe care am ajuns să o vedem,
cum cade pe trupurile,
Cuvintelor noastre de piatră,
sculptând din ele,
statuia unei Singurătăți,
în care am ajuns să ne regăsim,
cu fiecare Respirație,
ce ne-a mai rămas,
necheltuită de către Moarte,
prin buzunarele peticite,
ale Așteptărilor zadarnice.

28. Malurile îmbrățișărilor

Atât de târziu,
în noi înșine,
încă mai e o vară,
ce-și dă ultimele suflări,
frunzelor ruginite,
ale unui Trecut,
pe care nici una,
dintre Privirile Cuvintelor,
nu l-ar putea înțelege,
atunci când își declină,
propria noastră Iubire,
unui Timp al Nimănui,
din care niciun strop,
de Lumină Divină,
căzută din Ploaia de Stele,
a Iubirii,
nu va mai da viață,
țărânii Amintirilor,
ce vor seca,
până când se vor pierde pe sine,
în albia rămasă fără nume,
unde cândva curgea,
plină de strălucire,
propria noastră Fericire,
condusă cu atât de multă pasiune,
de malurile îmbrățișărilor.

29. Printre toanele Clipelor

Orgolii ruginite,
forjate pe la porțile Destinelor,
ne păzesc mocirla Gândurilor tulburi,
la casele de modă ale Viselor,
tot mai obosite și pierdute,
printre toanele Clipelor,
monotone și stinghere,
care se înghesuie de fiecare dată,
să prindă cele mai noi Veșminte,
create de către Deșertăciunile,
încorsetate pe trupul unuiTimp,
al Nimănui,
de către o Moarte,
pe care nu a ajuns să o cunoască,
Nimeni,
cu adevărat,
atunci când dă sens,
Absurdului acestei Lumi,
rătăcită printre meandrele Iluziilor,
atâtor Iubiri.

30. Neoane stridente de Cuvinte

Am fost clădiți,
ca să ne astâmpărăm setea,
de noi înșine,
cu Roua Viselor,
prin gările pustii ale Absurdului,
unde se pare că nu vine niciodata,
trenul Luminii Divine,
pe care o așteptăm,
la peronul propriului nostru Destin,
desculț și tremurând de frig,
în mocirla acestei Existențe,
a Deșertăciunii,
pentru care am devenit,
simple Statui Vivante,
așezate prin vitrinele,
pline cu neoane stridente de Cuvinte,
acoperite de strigătele surde,
ale Durerii.

31. Zidurile catedralelor noastre de Cuvinte

E atât de zgomotoasă Liniștea,
care se reazămă,
pe zidurile catedralelor noastre de Cuvinte,
încât acestea au ajuns,
să ni se prăbușească,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Zilelor fără Adăpost,
sub acoperișurile cărora,
ne ascundem Neputința,
de a fi noi înșine,
pe străzile de sfârșit de Lume,
ale Apocalipselor din Privirile,
ce cad surd și zgomotos,
pe Inimile pline de infarcturi,
ale Adevărurilor.

32. Purtând aceiași Amintire

Mi-am ros tălpile,
Inimii Speranței,
până am ajuns la tine,
Amintire.

Te-am regăsit,
Iubire,
la gâtul cântecului de lebădă,
al Timpului,
încrustat cu diamantele strălucitoare,
ale Viselor,
din sufletele cărora am decăzut,
în prăpastia opacă și amnezică,
a Adevărurilor,
ce poartă ochelarii Iluziilor Vieții,
dăruiți de Destinul,
lipsit de scrupule,
și decăzut,
din drepturile părintești,
ale Eternității,
fiindcă se furișase,
în cochilia Clipei,
pentru ca noi,
să ne putem întâlni,
Moartea,
căreia îi datorează,

întreg Absurdul,
cu care își hrănește orgoliile,
Fericirea.

33. Pentru a crede în Dumnezeu

Mă rup,
de mine,
pentru a ne putea accepta Amintirea.

Mă leg,
de Trecut,
pentru a ne putea croi Destinul.

Mă reazăm,
de sufletul tău,
pentru a ne hrăni cu Eternitatea.

Ne îmbrățișăm împreună,
Visele,
pentru a putea să credem în noi.

Ne spălăm,
Păcatele,
pentru a exista Adevărul.

Ne binecuvântăm,
Iubirea,
pentru a crede în Dumnezeu.

34. Pe frunțile Inimilor noastre

Buchete de Lacrimi,
dăruite de palmele Așteptărilor,
pe strada fără adresă,
a Ochilor tăi,
despletiți cu mâna Destinului,
din părul Stelelor căzătoare,
pe bolta Cerului unei Priviri,
în care ne-am pierdut,
trupurile Viselor,
înmormântate,
prin Cimitirele Cuvintelor,
pe a căror Poartă,
ne sprijineam Fericirea,
ce scrie cu fierul înroșit,
al Sentimentelor,
pe frunțile Inimilor noastre,
Iubire!,
până când,
întreaga Lume fumegă cu Uitare,
pentru a se transforma în cenușa,
unei Amintiri,
a Nimănui.

35. Prin târgurile insalubre

Clopote surde,
ne bat Destinele,
Mori de Vânt,
macină fără încetare,
Destinul,
dus pe aripile de plumb,
ale Viitorului,
către ospiciile Clipelor,
ce-au înnebunit,
așteptând Iubirea,
prin gările pline de igrasie,
ale Privirilor,
ale căror trupuri de gheață,
se pierd în depărtările de noi înșine,
rămânând în locul lor,
sufletul Morții,
unica în stare să ne călăuzească,
Pașii Cuvintelor,
prin târgurile insalubre,
ale propriilor noastre Sentimente.

36. Ne-am sinucis

Lumina Divină,
ne-a învelit cu atât de multă Primăvară,
încât nu puteam crede că există Păcat.

Și astfel,
am căzut adânc,
în Lumea Deșertăciunilor,
născându-ne,
Inimile Suferințelor.

Ne-am trezit,
încercând să evadăm,
de propriile suflete,
rătăciți,
pe străzile Absurdului însămânțat,
în trupurile firave ale Cuvintelor,
în sângele cărora am început să ne trăim,
Moartea.

Până când,
am descoperit în ochii Iubirii,
Infinitul,
și am crezut că putem fi liberi,
de noi înșine,

fără să realizăm,
că de fapt,
ne-am sinucis,
încă dinainte de a ne naște.

37. Pe obrajii unei Iubiri

Coroane mortuare de Cuvinte,
pline până la refuz,
cu Vise împletite,
pe cadrurile ruginite ale Întrebărilor,
ne sunt depuse,
pe frunțile Amintirilor,
din ce în ce mai șubrede,
printre Eternitățile Clipelor,
care ni s-au sinucis,
de atât de multă noapte,
în Priviri,
așternând la tălpile Gândurilor noastre,
cimitire de Lacrimi înghețate,
pe obrajii unei Iubiri,
a Nimănui.

38. În verticalitatea absurdă a unui Destin

Urme de Lacrimi,
sunt doar Urme,
ne tocesc tălpile Așteptărilor,
rezemate de tulpinile negre ale Gândurilor,
ale căror Frunze de Adevăruri,
au putrezit demult,
de atât de multă Toamnă,
risipită cu dărnicie,
peste Inimile Cuvintelor noastre,
printre Pașii cărora
ne împiedecăm,
atât de des încât,
nici măcar nu mai vrem să ne ridicăm,
în verticalitatea absurdă a unui Destin,
pe care nu l-am putut înțelege Niciodată.

39. Pe fețele nerase ale Amintirilor

Râsete crispate,
zac printre rădăcinile Ridurilor,
abia apărute,
pe fețele nerase ale Amintirilor,
care încă mai rătăcesc,
pe frunțile bolnave ale Speranțelor,
pierdute prin Ospiciile Privirilor,
legate în cămășile de forță ale Zâmbetelor,
tot mai perfide și provocatoare,
ne ademenesc lasciv,
cu strigătele surde,
ale Isteriei pline de emfază,
a unei Societati de Consum,
la bordelul unui Viitor al Nimănui.

40. Ceruri de Lacrimi

Aripi frânte de Dorințe,
ni se prăbușesc,
pe Orizonturile putrezite ale Timpului.

Norii de plumb ai Obsesiilor,
ni se scurg prin venele Amintirilor,
căzute la tălpile Durerii.

Promisiuni zadarnice,
zâmbesc provocator la mesele Absurdului,
ademenindu-ne la ruleta propriului Destin.

Sfinți mincinoși,
ne învață Arta Adevărului,
pe străzile fără adresă ale Lui Dumnezeu.

Ceruri de Lacrimi,
ne inundă ridurile adânci ale Cuvintelor,
înecându-ne în vâltoarea Înțelesurilor.

41. Viscolul Privirilor

Clipe cenușărese,
împletesc părul albit al Timpului,
ce a ars pentru noi,
cu atât de multă ardoare,
pe Cerurile Viselor.

Știai că până și fulgii de nea ai Sentimentelor,
au propriile lor Inimi de Zăpadă,
care se topesc pentru noi,
în Viscolul Privirilor,
ce ne troienesc Destinul,
transformându-l într-o Floare de Gheață,
pusă la fereastra viitoarelor Stele,
ce vor cădea cu noi,
adânc în trupurile ostenite ale unor Clipe,
pentru care vom deveni o Amintire,
a unei Lumi pierdute,
despre care nimeni nu va mai ști vreodată,
cât de mult am însuflețit-o.

42. Conștient de Moarte

Aripi de Cer,
ridicați-mă până dincolo
de norii negri ai Coșmarurilor,
lungilor și interminabilelor Așteptări,
de a redeveni noi înșine,
cei pierduți,
dinainte de a fi LumeaTimpului,
pe fruntea Luminii Divine,
unde rătăceam,
navigând pe ridurile Iubirii,
pe care tot noi i le săpasem,
măcinați de Orgoliile de a Ști,
ceea ce era de Necunoscut,
și astfel am aflat Încarnarea,
în Durere și Absurd,
unde ninge cu Stele căzătoare,
îngropate în Visele topite,
a ceea ce afost odată ca niciodată,
Inima unui Cuvânt,
ce bătea în trupul tânăr al Iubirii,
în care credeam atât de mult,
încât până și Adevărul,
ce ar fi trebuit să ne păzească,
ne-a lăsat să facem ce vrem,
cu toate că era conștient,
de Moarte.

43. Printre valuri

Ne iubim,
printre Valuri de Temeri,
de Orgolii, de Obsesii,
care ni se sparg de țărmurile Iluziilor,
ascuțind tăișul,
Cioburilor noastre de Cuvinte,
ascunse sub mantaua Păcatului,
în care s-au tăiat atât de adânc,
Pașii Eternității Lui Dumnezeu,
ce le-au călcat,
fără să le observe,
renăscând Suferința,
acută și atroce,
încât a fost obligat,
să le scoată din Talpa sfântă,
a propriului său Paradis,
ca mai apoi să le arunce,
în adâncurile fără de margini,
ale Întunericului,
reclădindu-se Lumea Deșertăciunii,
în care s-a născut Moartea,
cea dătătoare de Viață,
Absurdului,
și astfel se reia ciclul fără de sfârșit,
al nașterii Infernului,
din fiecare dintre noi.

44. Cioburile credințelor

Ceruri însângerate și rănite,
de săbiile norilor de Amintiri,
se clatină pe umerii de plumb ai Privirilor,
care se prăbușesc peste Inimile Viselor,
strivindu-le.

Vitrinele Gândurilor,
murdărite de noroiul Minciunilor,
ne ascund Orele întârziate,
de cioburile Credințelor,
în obiectele tăioase,
ale Întâmplărilor și Întrebărilor fără răspuns,
pierdute pe străzile fără de întoarcere,
ale Timpului.

45. Infarct de iubire

Atunci când ard Zorii,
aprinși de Singurătate,
înseamnă că Timpul
nu mai are răbdare,
cu sângele Cerurilor,
pe care le-am implorat de atât de multe ori,
să fim din nou împreună,
până când acesta a început să ni se scurgă,
prin Inimile Cuvintelor,
în torente de Regrete,
ce rup stavilele Înțelesurilor,
care lovesc cu atât de multă putere,
în venele Așteptărilor,
încât am ajuns,
la Infarct de Iubire,
pentru a fi transformați
în cenușa propriei Fericiri,
prăbușită în brațele Sinuciderii salvatoare,
de noi înșine.

46. Dinainte de a fi această Lume

Și era atât de multă toamnă,
în frunzele căzătoare ale Privirilor,
încât nici unul dintre noi,
nu am mai reușit să distingem,
fumurile reci și înecăcioase,
ale Înțelesurilor,
în care ne adânceam Respirațiile,
tot mai sufocate,
de armura Timpului,
care ne încorseta plămânii Cuvintelor,
în chingile ruginite ale Monotoniei,
atâtor Vise,
ce aveau să fie răstiginite,
la tălpile Incertitudinilor,
de care ni se împiedicau
Pașii Sentimentelor,
ce nu mai reușeau să distingă,
Lumina Divină,
care i-a plămădit,
odată cu noi,
dinainte de a fi această Lume.

47. Paradisul Dimineții

Ninge cu ferestre de Lumină Divină,
pe fruntea Sufletelor noastre,
ale căror aripi de Stele,
aprind ghețurile Zorilor,
într-o feerie a păcii și desăvârșirii spirituale,
ce erup din Cuvântul Lui Dumnezeu,
peste marea Lui de Iubire,
în care ne scăldăm,
trupurile vlăguite ale Cuvintelor,
pentru a le întrema,
ca să putem clădi cu Înțelesurile lor,
Paradisul Dimineții,
cu roua căruia,
să ne spălăm fața Fericirii.

48. În Sufletele Inimilor

E atât de mult Necuprins,
în sufletul Singurătății,
încât până și trupurile Așteptărilor,
s-au vlăguit sub tălpile de plumb
ale Inimilor unor Presimțiri,
rătăcite printre rădăcinile Timpului,
care ni se înfig adânc,
în Sufletele Inimilor,
ce-au încercat să te găsească,
alergând până dincolo de orice Înțeles,
dar erai atât de departe,
încât Eternitatea Clipei,
în care ne ascundeam,
Iubirea,
s-a năruit peste zidurile Destinului nostru,
strivindu-le,
clădind din ruinele lor,
Moartea.

49. Unde Zorii își îmbrățișează Paradisul

Atât de adevărat,
cred în singurătatea Ta Doamne,
încât am ajuns să nu mai fiu singur,
pe umerii Gândurilor,
sculptate în plumbul topit
al Inimii unui Zâmbet,
cernit și prăbușit,
pe străzile fără adrese,
unde cândva au locuit Sentimentele,
ce par a fi emigrat mai demult decât Timpurile,
dincolo de noi,
unde Zorii își îmbrățișează Paradisul,
fără să li se ceară voie,
de către Moarte.

50. În Inima Lacrimii

Atât de departe de mine,
ești Regăsire,
încât oricât de mult mi-am dorit,
să-mi întrec,
până și Iluzia propriei Vieți,
tot cu Iluzia propriei mele Morți,
am ajuns să-mi învelesc,
Pașii de plumb
ai Sentimentelor,
care striviți cu propriile trupuri,
ale unor Înțelesuri,
se afundă adânc,
în mine însumi,
până când,
se îneacă în Inima Lacrimii tale,
pe malurile căreia,
ne plimbam adesea,
Iubirea.

51. Spre oceanul salvator al Morții

Și am avut aripi,
să mă prăbușesc,
în albia ridurilor,
de pe fruntea ta,
Iubire,
prin care azi,
curg fluvii de durere,
spre oceanul salvator al Morții,
din valurile căruia,
ne-am născut Fericirea,
înmormântată,
în Cimitirele de Cuvinte,
ale căror cărămizi,
alcătuiau undeva cândva,
pereții catedralei,
Dragostei noastre.

52. Suntem atât de străini

Am devenit doi străini,
de Fericire,
oricâte frontiere am încercat să trecem,
fraudulos,
dintre noi înșine,
și Privirile care ne trădau,
Inimile oprite ale Simțămintelor,
care ne acopereau,
undeva cândva,
trupurile înfrigurate ale Gândurilor,
care ni se îmbrățișau,
menținând cu Respirațiile lor,
focul sacru al unei Stele,
ce lumina numai pentru noi,
o Lume care credeam că ne poate aparține…

Suntem atât de străini,
încât steaua noastră a căzut atât de demult,
în brațele Iluziilor Morții,
care ne-au împietrit Visele,
încât Adevărul,
vrând să ne consoleze,
a sculptat din trupurile lor,
Inimile Cuvintelor,
pe care ni le rosteam undeva-cândva,
dar de câte ori încercam să conversăm cu ele,

acestea deveniseră,
statuile reci și insensibile,
ale unui tărâm,
care nu mai era al nostru.

53. Mi-am regăsit calea

Ești,
atât de multă Lumină Divină,
ce mi-a inundat Adevărul,
încât,
odată cu sufletul Privirii tale,
s-a născut Lumea Visului meu,
de a deveni,
Paradisul tuturor Religiilor Iubirii,
cărora li s-au închinat de către Eternitate,
Catedrale de Sentimente,
care să ne apere
de păcatele Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe drumurile pașilor mântuirii tale,
în care cred,
cu toate trupurile Speranțelor mele,
în cumpenele cărora,
mi-am regăsit Calea,
rătăcită de mine însămi,
de atât de mult timp.

54. Viitorul tot mai obosit

Vorbe ce poartă măști,
la balul Absurdului,
zgomot de fond,
Înțelesuri difuze,
acompaniază jocul de glezne,
al Rătăcirilor,
ce-au devenit,
unicul colac de salvare,
al Destinului,
gata să se înece,
în valurile Singurătății de noi înșine,
care ne biciuesc cu vuietul lor asurzitor,
Viitorul tot mai obosit,
de noile Clipe pierdute,
prin bordelurile Inimilor unor Zile,
înecate cu propria lor Pierzanie,
pe care au înghițit-o în mare grabă,
atunci când au fost nevoite să se alăture,
Iubirii.

55. Ea și el

Gheața fierbinte,
a Sărutului,
ne atinge,
cu focul sacru ale Eternității sale,
buzele Cuvintelor,
care se îmbrățișează,
conștiente fiind,
că orice război adevărat,
se câștigă în doi,
el și ea,
două Înțelesuri străpunse de Sentimente,
sângerează cu armonia Zorilor,
din rănile adânci și nevindecate,
ale unei Lumi,
a Rătăcirilor de noi înșine,
ale căror palme bătătorite de durere,
ne strâng la piepturile lor,
întreaga Moarte din noi.

56. Șampania propriului nostru Destin

Ne măcinăm,
sâmburii Zâmbetelor,
până când din trupurile lor,
se naște amestecul alunecos și rece,
al Privirilor de gheață,
folosit adesea de Gânduri,
pentru a-și răcori Speranțele,
în troienele cărora,
ne împotmolim de Vitrina Durerilor,
în care ne jucăm propriile roluri,
dictate de către Absurd,
pentru a deveni,
Statuile Vivante ale Viselor,
care se prăbușesc,
odată cu noi,
în abisurile Singurătății,
din spatele sticlei unor Sentimente sparte,
în care Moartea și-a îmbuteliat,
Șampania propriului nostru Destin,
pe care urma să o bea,
în cinstea nașterii noastre,
atunci când ne era pecetluită,
data trecerii în neființă.

57. Un ideal

Zaruri ciobite de Destin,
ne sunt aruncate,
în Ochii cerului nașterii noastre,
pentru a fi silit să ne reîncarneze
în Păcatele unei Lumi,
ce nu a fost niciodată a noastră
și nici nu va fi,
Iubirea de care am rătăcit,
printre rădăcinile adânci,
ale Sufletului nostru pereche,
un ideal,
al cărui aripi s-au frânt,
prăbușindu-se
peste Inima Cuvântului Facerii noastre,
ce nu va mai bate pentru noi,
niciodată.

58. Marele public al Clipelor moarte

Drumuri tocite de pașii tot mai grei,
ai Zilelor ciobite,
în care ne tăiem,
propriile Iluzii ale Vieții și Morții,
în felii cât mai groase,
de Orgolii și Vanitate,
pentru a le servi la micul dejun,
al Absurdului,
în vitrina căruia,
ne jucăm rolurile de Statui Vivante,
atât de adorate,
de către marele public al Clipelor moarte,
pe frunțile cărora,
ne-am întâlnit cu atât de mare bucurie,
Iubirea.

59. Ne amenință mereu cu Infernul

Eram atât de fericiți,
când ne-am îmbrățișat Viitorul,
încât l-am strivit,
cu brațele de plumb ale propriului nostru Trecut,
încât am înțeles,
cât de dureros,
îi poate fi Nemuririi,
să interpreteze pentru noi,
aria Iubirii,
unui Dumnezeu,
înrobit de atât de multe Păcate Originare,
încât s-a ascuns
 în Catedralele Privirilor noastre,
de unde ne amenință mereu cu Infernul
și astfel am ajuns,
să alergăm mereu,
de noi înșine.

60. Pe cerul tomnatic al Cuvântului

Am așteptat să treacă,
și ultimul stol,
de Vise,
pe cerul tomnatic al Cuvântului,
în care ne-am
întrupat Suferința,
cu care ne-am înveșmâmtat
Frigul din Priviri,
pentru a nu răci și mai mult,
pe străzile înghețate,
ale Înțelesurilor,
din care Inimile Așteptărilor,
au început să sculpteze,
Amintiri,
tot mai scumpe și mai greu de cumpărat,
pe tarabele murdare și ruginite
ale propriilor noastre Destine.

61. Ne hrăneam Destinul

Ne prăbușeam
în respirațiile Viselor,
cu aripile de plumb ale Amintirilor,
tot mai grele,
până când,
din trupul Iubirii,
nu au mai rămas,
decât Ochii Goi de Cer,
din seninul cărora ne hrăneam,
Destinul,
tot mai palid,
și bolnav,
al Sărutului,
sub acoperământul căruia,
ne-am întâlnit,
Fericirea
ce a ajuns să rătăcească cerșind,
măcar o singură Clipă trecătoare,
chiar și Inimii oprite
a unui Cuvânt,
intrat în putrefacție,
care trăise undeva-cândva,
pe fruntea plină de transpirație,
a Speranțelor noastre.

62. Aduși drept jertfă

Ne scăldam Speranțele,
în roua Cuvintelor
din zorii fierbinți ai Sentimentelor,
prin care navigam,
căutându-ne o stea,
care să nu cadă niciodată,
pe fruntea unui Destin al nimănui,
care să naufragieze,
pe valurile Absurdului,
unei Lumi roase,
până în adâncurile Suferinței,
de Ambițiile,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
aflate pe altarul Fericirii,
unde să fim aduși drept jertfă,
Deșertăciunilor,
care să ne încoroneze,
drept suverani ai Desfrâului,
de a fi noi înșine,
printre nesfârșitele populații de Zombi.

63. Catedrale de Vise deșarte

Câtă efervescență,
poate exista,
în natura umană a Compromisului,
născută de Iluzia Morții,
ale cărei ape murdare,
ne întrețin Iluzia Vieții,
din care am ajuns,
să ne clădim,
Catedrale de Vise deșarte,
la tălpile cărora,
să ne rugăm Amintirile,
să ne mai păsuiască,
Iubirea,
încă o zi de Suferință,
într-o Lume a nimănui.

64. Prin ospiciile sumbre

E-atâta armonie,
în culorile Desfrâului,
de a ne recunoaște învinși,
încât până și Religiile devin,
istorii de Plăceri carnale,
condimentate cu crime și fărădelegi,
la tălpile cărora îngenunchem
rugându-ne Blestemul,
să mai primim o nouă Palmă,
dată de către Iluziile Vieții și Morții,
pe fața Absurdului,
pe care îl purtăm,
cu Pasiune, Mândrie și Onoare,
prin ospiciile sumbre,
unde propriul nostru Adevăr,
a ajuns să înnebunească,
proslăvind orice Minciună,
care trece pragul,
Iluziei Iubirii.

65. Din jobenul magicianului

Mă pierd prin mulțimile,
cu priviri de melci,
care aleargă spre nicăieri,
încercând să fure startul,
fiecărui Compromis,
pe care Absurdul îl face cu Iubirea,
în jocurile Foamei de noi înșine,
unde Cimitirele de Cuvinte,
ale Orgoliilor,
joacă cu casele deschise tuturor Viciilor,
pe scenele murdare și sărăcăcioase,
ale Sentimentelor frivole,
izvorâte din jobenul magicianului,
cu nume de Destin.

66. Să înotăm spre un Viitor al Nimănui

Am devenit,
un spectacol al negării de noi înșine,
dintr-un scenariu prost,
scris de o Existență,
plictisită într-atât de Viață,
încât a cedat Morții,
toate drepturile de autor,
ale Destinului nostru,
ce nu mai are nimic de spus Iubirii,
căreia îi reproșează într-una,
că este o întreținută
a Sentimentelor,
care ar fi mai bine să-și vadă
de propriile lor neajunsuri,
precum Suferința, Amăgirea, Desfrâul și Plictiseala,
în valurile cărora am fost meniți,
să înotăm spre un Viitor al Nimănui.

67. Pentru a naviga amândoi

Și-am întrebat Cuvântul,
dacă-l doare Inima,
fiindcă vedeam cum își apleacă trupul firav,
ducând mâna la pieptul Înțelesului,
pe urmă și-a încrețit fruntea,
plină de transpirațiile Întunericului din noi,
încât nu mai știam ce să cred,
văzându-l cum se îndreaptă șchiopătând,
spre Privirea abătută a Iubirii,
îmbrățișând-o,
pentru a naviga amândoi,
prin ridurile Zilelor fără Adăpost,
care ne-au mai rămas.

68. Creat pentru Nimeni

Oricât ne-am dori de mult,
să ne regăsim Visele,
în propriile noastre Iubiri,
ne reîntâlnim de fiecare dată,
cu Moartea,
pe aripile căreia plutesc,
Zilele furate de către Destin,
Existenței,
care a făcut prostia,
de a ne reîncarna,
în Inima unui Cuvânt al Facerii,
creat pentru Nimeni,
pe aceleași tarabe murdare ale Pasiunilor,
pe care fiecare dintre noi,
ne aflăm Suferința,
la cele mai atrăgătoare prețuri.

69. Pe străzile rătăcite ale Orgoliilor

Și-am devenit Valuri,
abia când am ajuns,
pe țărmurile întunecate ale Morții,
înțelegând,
cât de multă Lumină Divină,
am irosit,
pentru a naufragia,
într-o Viață,
care nu ne-a aparținut niciodată.

Și-am devenit Zori,
numai când ne-am prăbușit,
în adâncimile Nopții din noi,
aflând,
cât de dureroasă poate fi orbirea,
din noi înșine,
atunci când pașii Fericirii,
se destramă pe străzile rătăcite
ale Orgoliilor.

70. În frigul de pe buzele noastre

Degeaba am săpat cât mai adânc,
în noroiul rece și inuman,
al rădăcinilor unor Regrete,
încercând să le aflăm ramificațiile,
ce ne-ar fi dus,
la trupul Cuvântului Facerii,
clădit de Dumnezeu,
din țărâna Iubirii,
nu am reușit,
întrucât,
oricât de mult am coborât,
în adâncurile din noi,
am realizat că în locul,
catedralelor somputuoase,
clădite de Sentimente,
nu era nimic altceva
decât Iluziile Veții și Morții,
înfiripate de către Naștere,
în frigul de pe buzele noastre.

71. Ş te-am chemat pe genele unei Dimineți

Și te-am chemat,
pe genele unei Dimineți,
pe care știu că ți le-ai vopsit,
cu multă Pasiune,
alături de Inima unui Cuvânt,
ce pulsează sângele Zorilor,
ce par a fi învins Noaptea,
adâncă și rece,
a Singurătății din noi.

Și te-am chemat,
așezând norii fierbinți de vată ai Gândurilor,
pe umerii Buzelor unor Înțelesuri,
cărora le este atât de frig,
să-ți rostească numele,
rătăcit printre ghearele Pisicilor de Vise,
a căror miorlăit,
trezesc Amintirile morocănoase,
ce apar pe la ferestrele Dorințelor,
de a te avea alături de mine.

72. O Lacrimă de Fericire

Eram o Noapte,
rătăcită printre multe altele,
când Lacrimile promit,
să se spele pe fețele,
Gândurilor de plumb,
ale Viselor neîmplinte,
printre valurile cărora înotăm,
fără să le spunem nimic,
Respirațiilor adânci ale Săruturilor,
care ne-au jurat,
să rămână împreună cu noi,
până când Timpul,
va fi învins de Eternitate,
odată pentru totdeauna.

Astfel am devenit,
o Lacrimă de Fericire,
pe fruntea căreia ne-am jurat,
să ne prelingem împreună,
printre ridurile,
pe care navighează Adevărul,
înfruntând adâncurile Zorilor,
cu Inimile cărora să ne spălăm,
trupurile nemuritoare ale Clipelor,
atât de însetate,
de Jurămintele Sentimentelor,
pe care le sorbim din fântâna Privirilor,

Luminii Divine,
ce erupe atât de strălucitor,
din vulcanul propriei noastre Iubiri.

73. Pe fețele înnegurate ale Cimitirelor de Cuvinte

Porți de plumb,
ce ne-au închis Simțămintele,
nu s-au mai clintit,
mai demult decât Timpul,
de pe fețele înnegurate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le adresăm,
peste gardurile,
tot mai înalte,
și mai opace,
ale Amintirilor,
din trupurile cărora,
ne-am clădit Catedrale de Suferințe,
ale căror aripi,
se prăbușesc greu și rece,
peste Inimile Viselor,
care au uitat să mai bată pentru noi,
într-o Lume a Nimănui.

74. Prin buzunarele rupte ale unui Timp amnezic

Existam într-o Inimă de Lacrimă,
ținându-ne de mână Destinul,
tot mai obosit și lipsit de vlagă,
ce-abia mai reușea să urce,
înălțimile Iluziilor Vieții și Morții,
pentru care am fost creați,
să devenim o Amintire,
a unei Lumi,
pierdute prin buzunarele rupte,
ale unui Timp amnezic,
din care Durerea,
își va sculpta în cele din urmă,
propriul altar,
la care să i se închine,
Visele noastre neîmplinte.

75. Brizele Simțămintelor

Aș întreba,
de ce nu putem învăța niciodată,
să iubim,
chiar de rătăcim împreună,
printre Eternitățile Clipelor,
care și-au găsit Sufletele Pereche,
din Inimile Cuvintelor,
născute din Privirea adâncă,
descoperită de Zorii Iubirii,
printre depărtările Speranțelor,
pe care le-am străbătut împreună,
pe corăbiile Îmbrățișărilor,
mânate de Brizele Simțămintelor,
ce adiau,
uneori aspru,
alteori fierbinte,
peste fruntea Luminii Divine,
a Dumnezeului fiecăruia dintre noi.

76. Troienind Inimile Amintirilor

Singurătate în mulțimi,
pași pierduți,
prin buzunarele Timpului,
Cimitire de Cuvinte,
ning peste frunțile Înțelesurilor reci,
troienind Inimile Amintirilor,
cu Zâmbete de gheață,
pe care patinam,
undeva-cândva,
îmbrățișându-ne,
topind cu obrajii
Viselor noastre de foc,
întregul ținut glacial,
al Singurătății de noi înșine.

77. Din trupul Stelei Sufletelor noastre

Ţi-am spus cât de fierbinți sunt Zorii,
atunci când ard,
tot ce a mai rămas,
din trupul Viselor noastre,
pierdute pe străzile Clipelor rătăcitoare,
din care și-au clădit Amintirile,
Catedrale de Dureri,
prin care ne rugăm și acum Timpul,
să ne mai ofere,
cel puțin un singur Zâmbet,
din trupul Stelei Sufletelor noastre,
ce a căzut atât de departe de noi,
încât întreaga Lumină Divină,
ni s-a scurs prin venele Privirilor,
până când cu ultimele puteri,
am încercat să prindem de mână,
această Lume,
a căror Iluzii ale Vieții și Morții,
ne-au unit într-o fascinantă horă a Iubirii,
pe care am jucat-o,
fără voia noastră,
pe ritmurile Absurdului.